

קים דניאלי - עומקים

טקסט: טל בן צבי

קים דניאלי מצלמת את בתה בעת אחת הרחצות הראשונות בחייה. המצלמה מתעדת את חלקו התחתון של גוף התינוקת, מונח בכבדות על קרקעית אמבטיית פלסטיק שקופה. גוף התינוקת מוצף אור, מקרין פיזיות, גשמיות, ראשוניות. בצילום לא ניתן לראות את מקור המים או להבין את נסיבות האירוע המצולם. הגוף עטוף נוזלים כמעט כמו ברחם. נתון בחלל אוטונומי, פנימי, מוגן.

פות הילדה מצולם בתקריב בחזית הפריים. נקודת המבט הישירה של גינקולוג/מיילדת אל עבר הפות מסמנת את נקודת המבט של זאת שלעולם לא תוכל להישיר מבט אל איבריה שלה. בהיפוך של "אשה לאחר לידה" היא מסמנת את ילדתה כזאת שעתידה ללדת.

קים דניאלי בעירום, בהריון, בחודש שישי, מצולמת בבריכת שחיה משפחתית מתחת לפני המים. בצילומי הבריכה היא מציגה את גופה: עירום, נשי, מלא, מונח על קרקעית הבריכה, נושא את הילדה העתידה להיוולד. היא מעידה על הריונה כעל "בית מלון לתשעה חודשים, כלי קיבול, גוף שמספק שירותים, אוכל שתייה, ניקיון, צינור, כלי שבסופו של דבר מאפשר לילדה לצאת לעולם". האם והבת הן ישות אחת.

קים דניאלי מסמנת מערכת סימביוזית חסרת גבולות. זוהי מערכת נשית שמבחינה סמנטית מכילה ישויות סותרות: גוף בלשון זכר (גוף האם, גוף הבת), שבהטיית הגוף ללשון נקבה הופך "גופה", גוף חסר חיים, חסר משקל, חסר זהות סובייקט, חסר עבר או עתיד, כזה היכול להעיד על נוכחותו הפיזית בלבד של הגוף - גופה.

בפער שבין מונח "הגוף" ל"גופה", שבין המים הפנימיים - הרחם העוטף את הילדה העתידה להיוולד - לבין המים החיצוניים העוטפים את האשה העתידה ללדת, מתקיים סימון של שותפות גורל, של שרשרת הולדה. לידה ומוות העומדים בבסיס החוויה הנשית. חוויה סובייקטיבית, בה מטביעה בנו האם את חותם ההריון והלידה. מצבים בהם ה"אני" וה"אחר" שלובים זה בזה, שבהם הגוף עובר מטמורפוזות, ושהזהות היא מרובה וחורגת מכל הגבולות. זוהי מערכת דינמית: זהות המורכבת מריבוי של זהויות סותרות ומשתנות, שילוב של סובייקטים אחרים, גבולות לא ברורים ולא קבועים בין ה"אני" ל"אחר".

בסדרת הצילומים הנוכחית היא בוחרת שוב באתר ביתי: בריכת שחיה משפחתית מוגנת בחצר בית הוריה. באחד הצילומים היא נראית טובעת. תחושת הטביעה-צלילה היא 'מקום' דואלי של שליטה ואיבוד שליטה. אולם, בעוד ידיה מפרפרות במים ופניה מעוותים מפחד, נראה עיגול לבן על פני משטח הצילום.

עיגול זה נראה שוב בצילום בו היא צפה על קרקעית הבריכה. שם מופיע העיגול הלבן בין רגליה. זה איננו עיבוד תמונה אלא אור פנימי, מתעתע, מוזר. נייר הצילום חושף עבודה רגע מיסטי, כמו מלאך ששומר עליה, מכוון ומשגיח שתגיע בביטחה. היא מתארת עולם חושני, מיסטי, רווי פחדים וסכנות, אך בו-זמנית מוגן ואינטימי.

בסדרת טקסטים על נייר צילום מבטאת דניאלי תחושת תלישות ממצייאות קונקרטי וכניסה לעולם דמיוני מיסטי. הסיפור "בריכת בדמעות", מתוך הספר "עליזה בארץ הפלאות" של לואיס קרול, משמש לה חומר גלם. היא סורקת אותו למחשב בפורמט ספר הילדים מנוקד. על ידי מחיקת אותיות והזזה של מילים היא מגלה בו את הטקסט שלה.

הטקסטים הם כמו צילום. חלק ממצייאות שקפאה. הטקסט הגולמי נלקח כעובדה, כמצייאות שאותה צריך לפענח. היא מביימת את הטקסט כמו צלם שמביים סצינה ויוצרת סיפור חדש. אולם, הטקסט שנשאר מכיל בתוכו פערים, חוסר רציפות, בלבול והרס. "עונשי יהיה שאטבע בדמעותיי" היא כותבת. בריכת הדמעות היא מקום של אובדן עצמי ובו-זמנית מקום של יצירה עצמית הנובעת מהגוף עצמו.

מתוך: בן צבי, טל, 2000. *מזרח תיכון חדש - 11 תערוכות יחיד בגלריה קרן היינריך בל*, הוצאת עמותת הגר, עמודים 80-84